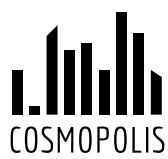

LAURA
PAVLOV

NEJSLADŠÍ VÝHRA

Chtěl jsem
ji nenávidět,
ale začal
jsem ji milovat.

LAURA
PAVLOV

NEJSRADŠÍ
VÝHRA

Přeložila Eva Kadlecová

Copyright © 2024 by Laura Pavlov

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Eva Kadlecová, 2026

Cover illustration © lavendertime / Shutterstock

Tuto knihu věnuji
svému nejoblíbenějšímu fiktivnímu hrdinovi
všech dob.

*„Nikdo nerozdává tak tvrdé rány jako život.
Ale nejde o to, jak inkasuješ – jde o to, kolik ran uneseš,
a přesto se znovu zvedneš.“*

Rocky Balboa

ROMEO

KRKAT.

Prdět.

Jeden z druhýho si utahovat.

To by nám šlo ze všeho nejlíp.

Seděli jsme s klukama na těch samých sedačkách, kde jsme se-
dávali každej tejden snad už celou věčnost. Buď ze zvyku, nebo
z pověřivosti – možná od obojího trochu. I když boxeři v tomhle
nejdou jako třeba kluci, co závodí v autech. Ne, nenajdete u nás
smradlavý ponožky, co jsme nosili celej rok, i když i my máme svo-
je přesvědčení, který někdo považuje za svérázný, a proto jsme se-
dávali zrovna na těchhle místech. Scházeli jsme se v Knockoutu,
tělocvičně, která mi teď patřila, ale kam jsme chodili už jako kluci.
V podstatě jsem v ní vyrostl.

V podstatě jsme v ní vyrostli my všichni.

„Dneska je hodně co probírat.“ River zacukal obočím na King-
stona a Nashe. River se nikdy s ničím nemazal, a když měl s něčím
problém, byl první, kdo vám to řekl do očí.

„To ještě pořád fňukáme kvůli tý podělaný kavárně?“ zaúpěl
Kingston. Kingston a River byli jediný biologický bráchové v naší
skupině, ale v jistým smyslu jsme byli bráchové všichni.

V tom smyslu, na kterým záleží nejvíc.

Nash vyštěknul smíchy. On a Kingston spolu vlastnili ROD
Construction, což byl odkaz na *Ride or Die*, naše motto, který jsme
si všichni už před lety nechali vytetovat. „Hele, byla to práce. Co

jsme jako měli dělat? Odmítnout ji? Vypadali bysme jako idioti, kdybysme to odmítli. Už od založení naší firmy před čtyřma roky ma děláme v centru všechny renovace.“

„Mám pro vás novinku, pitomci. Jako idioti vypadáte stejně. A s vaší prací to nijak nesouvisí,“ zachechtal se River. „Ale podle mě jste se jen báli, že byste nasrali Crawfordovy.“

Rodina Crawfordových vlastnila většinu realit v Magnolia Falls, malým měste, kde jsme všichni vyrostli. Jejich jméno stálo na ceduli zdejší hlavní ulice – a taky na školách, na knihovně... Seznam byl nekonečný. Byli nechutně bohatý a my jsme měli dost svých důvodů, proč je nenávidět.

Ale pokud se jednalo o práci na tomhle baráku, byl jsem zajedno s Nashem a Kingstonem. Byly za to dobré prachy a bylo to dobré taky pro firmu. Taky bych nechtěl, aby moje osobní problémy stály v cestě jejich byznysu.

Demi Crawfordová se po letech studia na vysoký škole vrátila do města a rozhodla se, že si otevře kavárnu hned vedle její tělocvičny. Kluci tam šli pracovat, ne s Demi randit. Akorát River to pochopil trochu jinak.

„Říkal jsem vám, že Saylor se s ní skamarádila na vysoký, a podle toho slunečního paprsku, se kterým náhodou sdílím DNA, je Demi super holka. To tvrdí ona, ne já. Samozřejmě.“ Hayes obrátil oči v sloup. To mluvil o svojí mladší sestře, kterou zbožňoval a která byla mnohem příjemnější než její mrzutej starší brácha. „Crawfordové nejsou žádný můj kamarádi, ale to ještě neznamena, že tu a tam nebudeme s někým z nich muset makat, když už žijeme ve stejným podělaným maloměstě jako oni. Já jsem vloni taky hasil oheň v jejich penzionu – a nekamenovali jste mě za to, že jsem ho nenechal shořet.“

„Vždyť je to fuk. Stejně už je to hotový.“ River se napil kafe a natáhnul se na koženou pohovku v zázemí tělocvičny, kde jsme se

vždycky scházeli. „Takže odteď můžeme přestat lízt ďáblovi do zadku?“

„Jasně. Ale dovol, abych tě upozornil, že to není protivná bohatá fiflena, za jakou ji máš,“ řekl Kingston a zvednul ruce, aby mu River rovnou neskočil po krku. „Hele, já se jí nezastávám. Jen říkám, jak to vidím. Zrekonstruovala si i ten byt nad kavárnou a nastěhovala se tam. Není to princezna ve věži, jak si ji představuješ. Nic víc neříkám.“

„Ááá, nech mě hádat. Ty se tu Crawfordovic mrchu snad chystáš pozvat na rande?“ zasyčel River.

„Hele, jen klid, ty hňupe. King byl včera večer se mnou, a můžu tě ujistit, že se nechystá pozvat na rande zrovna ji,“ chechtal se nahlas Hayes. „On by na něj totiž nejradši pozval *všechny*.“

„Hej, nemluv o mně jako o úplným pitomci. Já si chci jen nechat otevřený vrátka. A ne, nechci chodit s Demi Crawfordovou. Na mě je až moc roztomilá.“ Kingston zavrtěl hlavou, dobře věděl, jak si do svého bráchy rejpnout.

Crawfordovými jsme hluboce opovrhovali všichni. Oprávněně. Ale Demi s tím v podstatě neměla nic společného a nikdo z nás ji pořádně neznal, protože ona chodila na nóbl soukromou školu a my všichni chodili do školy veřejný.

Tedy když jsme tam zrovna fakt chodili.

Ani jeden z nás nebyl zrovna studijní typ, ale nějak jsme všichni prolezli.

My dva s Riverem jsme v těch měsících, co jsme strávili v pastáku, zažili dost krušný časy, ale pilně jsme zamakali na tom, aby se naše životy zase srovnaly do správných kolejí.

Když jednou dostanete nálepku sígra, není snadný to pak změnit.

Lidi hrozně rádi soudí – rádi a často.

„Těm Crawfordům koluje zlo v krvi. Ale řečma o nich už jsme

ztratili dost času. Popojdeme k jádru pudla, co, Zlatej chlapče?“ River obrátil pozornost ke mně.

Tuhle přezdívkou, která se pak přenesla i do mojí boxerský kariéry, mi dali taky kluci. Zažili jsme toho spolu hodně. Byl jsem z celý party nejmladší. Skamarádili jsme se po tom, co mě jednou, to jsme všichni byli ještě malí, našli v uličce za tělocvičnou, jak se statečně rvu se třema o pár let staršíma klukama. Při pohledu na tu přesilu zasáhli a od té chvíle jsme byli kámoši.

„Jo. Co máme do hajzlu dělat s těma nejnovějšíma debilitama, který ten kretén zase provádí?“ Hayes se předklonil a opřel si lokty o stehna. Hayes byl hasič a bylo to poznat. Byl obrovskéj a drsnej a šel z něj fakt respekt.

„Chce jen přitahovat pozornost,“ pokrčil jsem rameny a snažil se tvářit jakoby nic, i když pravda byla, že už jsem toho taky začínal mít plný zuby.

Leo „Plamenomet“ Burns byl profesionální bojovník. Říkalo se mu Plamenomet, protože jeho pravej hák je prej polibek smrti.

Před pár měsíci ho o pás připravil Gunner Waverly. Byla to jedna jediná prohra v celý Leově kariéře a on nad tím fňukal už měsíce před každým, kdo byl ochotnej ho poslouchat. Chtěl odvetnej zápas. Tvrdil, že měl jen špatnej den a Gunner zase štěstí.

Burns v týhle branži něco znamenal. Měl obrovskou základnu followerů na sociálních sítích a novináři ho milovali, protože byl naprosto nezvladatelný a nepředvídatelný. Jednou v restauraci prohodil židli oknem, protože ho obsluha nepoznala a chtěla, aby si na stůl počkal.

Ten chlap byl prostě naprostý hovado. A z nějakýho debilního důvodu měl teď spadeno na mě. Zvláštní souhrou okolností se totiž stalo, že zápas, kterej mě před lety vyšvihnul mezi profesionály, byl zrovna proti Gunnerovi Waverlymu. Tou dobou se zrovna stal profi bojovníkem. Můj táta zatahal za pár nitek a Gunner

souhlasil, že si to spolu rozdáme. V té době ještě nebyl moc známý, takže moje výhra nad ním neznamenalala žádnou velkou senzaci. Ale já krátce nato se zápasením seknul a ze světa boxu odešel.

Gunner pokračoval v kariéře a dopracoval to daleko. Pak sebral pás Leovi a ten obcházel všechny novináře, co byli ochotní s ním mluvit, a žádal odvetu. No a o pár týdnů později se stalo, že se Gunner Waverly připlétl k dopravní nehodě a museli mu amputovat nohu.

Něco takovýho nevymyslíte.

Gunner oficiálně ukončil kariéru a Leo měl od té chvíle nepřetržitě záchvat vzteku. Ten chlap přišel o nohu, do háje, a Leo nezvládal dělat nic lepšího než si stěžovat, že se nedočká svojí odvety.

A v tu chvíli do těch sraček zatáhli mě.

Úplnou náhodou se totiž stalo, že poslední zápas, kterej Gunner Waverly prohrál, byl ten se mnou. A Leo si prostě vzal do hlavy, že si své jméno zachrání jedině tím, když mě porazí.

Leo byl poslední, kdo měl šampionskej pás před Gunnerem, tak si usmyslel, že se mnou musí bojovat, aby ho získal zpátky. Aby všem dokázal, že si titul zaslouží.

I když jinak nikdo netušil, kdo sakra jsem.

A mně to naprosto vyhovovalo.

„Je to normální magor. Ale kdyby ses rozhodl, že se s tím idiotem porveš, tak víš, že stojíme za tebou,“ řekl Kingston a zavrtěl hlavou. Jo, kluci byli na úplně každým z mých zápasů od chvíle, kdy jsem na střední škole s boxem začal.

Takhle to prostě mezi náma bylo. Vždycky jsme tu byli jeden pro druhýho.

Ride or Die. Na život a na smrt.

„Sakra. Na ten zápas s Gunnerem nikdy nezapomenu, kámo. Nakopals mu zadek a všichni jen čuměli.“ River si mnul ruce. „S Leem se to úplně vymyká zdravému rozumu. Jasně že váháš,

jestli se máš do ringu vracet, ale já ti teda říkám, že bych dal všechno, abych viděl, jak tomu chlapovi zavřeš hubu.“

S boxem jsem skončil pár měsíců po zápasu s Gunnerem, ten den, kdy můj táta zkolaboval přímo vedle ringu a o pár hodin později umřel. Prostě jsem ztratil chuť se prát a místo toho jsem se ujal vedení tělocvičny Knockout s tátovým parťákem Roccem, který pak vloni odešel do důchodu. Vymyslel, jak to udělat, abych ho mohl vyplatit, a tak teď byla tělocvična moje a docela dost mě zaměstnávala. Trénoval jsem pár boxerů, dohlížel na personál a na to, abysme byli v plusu. Vydělával jsem dost, abych si mohl pohodlně žít, ale rozhodně jsem se neválel v prachách a tenhle zápas by znamenal způsob, jak se k nim rychle dostat.

Moje ségra studovala a já dělal, co jsem mohl, abych po tátově smrti udržel nad vodou mámu a babičku. Byl jsem rád, když jsme přestěhovali babičku k mamce, protože jsem nechtěl, aby některá z nich zůstala sama.

„Já nevím. Mluvil jsem o tom s Lincolnem a ten mi radil nechat se od něj vyprovokovat. On má s takovýma záležitostma mnohem víc zkušeností než já.“ Lincoln Hendrix byl můj starší brácha, což jsem zjistil až po otcově smrti. Náš táta mi svěřil pro mýho staršího bráchu dopis a já ho vystopoval. Od té doby jsme si dost blízký.

„Podle mě si Leo vychutnává i to, že máš slavného staršího bráchu,“ poznamenal Nash. „Taky o tom v jednom kuse žvaní. A musím říct, že Cutler by strašně rád viděl strejdu Romea v opravdovém souboji.“

Cutler byl Nashův syn. Patřil k nám ode dne, kdy se narodil. Teď už mu bylo skoro šest a byl to ten nejsenzačnější klučina, jakýho jsem kdy potkal. Všichni čtyři jsme byli jeho oficiální kmotři a neexistovalo nic na světě, co bysme pro něj neudělali. Nash ho vychovával v podstatě sám, až na těch pár víkendů, kdy se objevila jeho

ex, aby s ním strávila trochu času. Takže Cutler byl v podstatě náš. Před pár týdnů jsem mu začal dávat lekce boxu, protože zničehonic zatoužil naučit se bojovat.

„Jo. Minulej tejden mi řekl, že mě chce vidět boxovat. Myslel jsem, že zatáhnu do ringu někoho z vás a trochu zatrénujeme,“ odpověděl jsem se smíchem.

„Já nevím. Možná bys Lea měl vzít za slovo. Copak jsi včera neviděl, co předváděl s tvým jménem?“ River změnil hlas, takže zněl jako malá holka, a předvedl svůj nejdramatičtější výraz: „*Romeo, Romeo. Proč jsi Romeo?*“

Leo měl rozhovor na velkém sportovním kanále, a když se ho zeptali na jeho další zápas, předvedl tuhle trapnost. Kdybych dostal niklák pokaždý, když mi někdo řekl tyhle vtipná slova, určitě bych nemusel přemýšlet o tom, jestli se mám vracet do ringu.

Pravda byla, že už mě to celkem unavovalo.

Všichni ve městě se mě pořád ptali, jestli tomu kreténovi nakopu zadek, když není schopnej zavřít hubu, a on si do mě musel rejpnout úplně při každé příležitosti, která se mu naskytla.

„Jen se tě snaží vyhecovat,“ řekl Nash. „Jestli chceš jít do ringu, naprosto to podpořím, protože vidět tě, jak ho zničíš, by byla prostě fantazie. Ale jestli se vracet nechceš, tak tomu pitomci vůbec nic nedlužíš.“

„To je fakt.“ Hayes zvedl svoje kafe a my všichni jsme udělali totéž.

„Musím si to rozmyslet. Já kruci vlastně vůbec nevím, co mám dělat.“ Odkášlal jsem si a otočil se na Nashe. „Přiveď dneska po škole Cutlera?“

Nash a Kingston pracovali na jedné veliké renovaci a věděl jsem, že budou mít co dělat až dlouho do večera.

„Jo. Díky, kámo. Bude to jen na pár hodin, po večeri se zastavím a vyzvednu si ho.“

„V pohodě. Nechám ho chvíli si hrát v ringu a pak si zajdem na pizzu.“

„Cutler má zatracenou kliku. Má ty nejlepší strejdy na světě. Jen si představte, jak se bude moct vytahovat, až bude na střední,“ zasmál se River.

„Jen se uklidněte, jo? Už teď si odmítá sundat tu pitomou koženou bundu, co jste mu dali.“ Nash na Rivera povytáhl obočí a obrátil se na Kingstona: „A už se mě ptá, v kolika letech si bude moct nechat vytetovat *Ride or Die*, protože mu *někdo* řek, že musí mít to tetování, aby patřil mezi nás. To se ti povedlo, Kingu. Ještě mu není šest a už se ptá na posraný tetování!“

Kingston se šklebil a zvedal ruce: „Hele, kámo, když byl minulej tejden u mě, neměl jsem tričko a jeho nezajímalo nic jinýho. Taký mi řekl, že se mu nelíbí jeho jméno a že si ho chce změnit.“

„Co je sakra špatně s jeho jménem? Normálně mi oznámil, že se jako Cutler *prostě necítí* a že na tom pracuje a už vymejší nový. Myslím, že toho spratka rozmazluju víc, než si vůbec uvědomuju.“ Nash zabořil obličej do dlaní.

„Hej,“ zasmál jsem se, „Cutler je nejúžasnější kluk, jakýho znám. Je to sebevědomý dítě. Kruci, jak ten si věří, kam bych se na něj v jeho věku hrabal.“

„To nevím... Mladej Romeo už taky v docela mladým věku lámal srdce a nakopával za tělocvičnou zadky děckám dvakrát větším než on,“ křenil se tomu Hayes. „Ale máš recht. S tím klukem není vůbec nic v nepořádku. Vyrůstá ve spoustě lásky. A to nemůže říct každěj, nemám pravdu?“

Všichni přikyvovali. Každěj z nás měl těžký dětství – i když každěj trochu jinak.

Ale přežili jsme to a možná právě to nás svedlo dohromady.

K tomuhle přátelství.

K tomuhle *bratrství*.

Všichni jsme si přáli, aby to Cutler měl v životě lehčí. Možná neměl úplně tradiční domov, ale rozhodně byl obklopen nej rodinou, a naše láska k tomu klukovi neznala hranic ani oddychu.

„Zatraceně. Cutlera mají všichni rádi víc, než si my podvratáci dovedeme představit.“ River vstal.

V tu chvíli mi zavibroval telefon. Podíval jsem se na něj a zaúpěl.

„Co je?“ zajímal se Kingston.

„Mimi píše, že jim s mámou tenhle týden musím přinést nějaký kořeněný dýňový pití z Magnolia Beans,“ protočil jsem oči. Kdykoliv se ve městě otevřelo něco nového, máma s babi kolem toho dělaly poprask.

„Sakra. Poradil bych ti, ať to neděláš, kdyby to ovšem chtěl kdokoliv jiný než Mimi a tvoje máma. A kromě toho, teď taky všichni pijeme kafe od Crawfordů.“ River nás obdařil zvednutým prostředníčkem a do koše zahodil papírový kelímek.

„Není to nic osobního. Crawfordovy pořád nesnášíme,“ řekl Kingston. „Ale za dýňový chai latte se srdíčkem v pěně nahoře bych vraždil.“

Další smích.

Potřásli jsme si rukama jako vždycky a Hayes po cestě ke dveřím odříkal náš pokřik.

„Ride or Die. Bráchové napořád. Věrný navěky. Navždy kámoš.“ Prsty naznačil gesto vítězství a vyšel ze dveří.

A já se dveřma tělocvičny vrátil zpátky do práce.

Měl jsem hodně o čem přemýšlet. Musel jsem se brzy rozhodnout, co s tím zápasem.

DEMI

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ před pár dny bylo až absurdně hektické. Připadalo mi, že tam přišlo snad úplně celé město. A já byla šťastná, že konečně otevírám, poté co jsem strávila měsíce renováním a chystáním nabídky nápojů a jídel.

Jako hlavní obor jsem vystudovala výživu a k tomu jako nejlepší obor podnikání, takže jsem v Magnolia Beans chtěla založit mnohem víc než jen kavárnu. Chystala jsem se nabízet i zelená smoothies, proteinové koktejly a pár dalších zdravých drinků a v dalších měsících jsem plánovala nabídku ještě rozšířit.

Teď se konečně všechno zase zklidnilo. Peyton byla vzadu a uklízela v kuchyni. My dvě jsme spolu vyrostly a Peyton si právě dálkově dodělávala magisterský titul. Potřebovala zrovna práci na částečný úvazek, což pro mě bylo dokonalé načasování.

Otevřely se dveře a mně se při pohledu na něj rozšířily zorničky. Byl vysoký a štíhlý a byl to ten nejpohlednější chlap, jakého jsem kdy viděla. Vlnité vlasy, vepředu delší, tmavě hnědé oči a lícni kosti, které by mu mohl závidět každý model na obálce *Gentlemen's Quarterly*.

Romea Knighta jsem během let viděla mockrát a věděla jsem, o koho jde, ale nikdy jsme nebyli kamarádi a už to bylo dost dlouho, co jsme se potkali naposledy.

Ale co si pamatuju, zcela určitě nevypadal takhle, když jsme byli mladší, i když v té době jsem si ho asi moc nevšímala.

V tomhle ohledu jsem byla maličko opožděná.

„Ahoj, ty jsi Romeo, že jo?“ pozdravila jsem ho s úsměvem,

tedy dokud jsem si nevšimla, jak se tváří on – zamračeně a trochu vztekle, takže mi došlo, že je všechno při starém. Romeo se ke mně nikdy nechoval moc mile, což tak nějak korespondovalo s jeho image zlobivýho kluka.

Ale teď už jsme dospěli.

„Potřebuju dvakrát ten dýňovej nesmysl s kořením, co prodáváš, jinak mi máma s babičkou snad nikdy nedaj pokoj.“

Páni. Fakt se nechová zrovna kamarádsky, ale fajn.

„Jo. Jasně. Takže dvakrát dýňové chai latte se skořicí.“ Zadal jsem jeho objednávku do pokladny a podívala se zpátky na něj. „Kdybys chtěl i jedno pro sebe, bylo by na účet podniku.“

„Myslíš, že potřebuju tvoje milodary?“ opáčil hlasem, ve kterém nebyla ani špetka humoru.

Jeho fakt urazilo pití zdarma?

„Ne. Jen jsi můj soused a já jsem všem podnikům v téhle ulici hodila do schránky letáček s nabídkou nápoje dle vlastního výběru zdarma jako hezký gesto. Tomu se říká sousedský chování.“

„Já žádný pití nechci. Mě vynech.“

Debil.

„Jak chceš.“ Povytáhla jsem obočí a stáhla rty do rovný linky. *Tvoje škoda, troubo.* Já jsem se snažila, a on dělá, co může, aby se ukázal jako co největší kretén. „Nebo ti nebudu počítat jedno z těch dvou?“

„Zaplatím obě.“

Protočila jsem oči a natáhla k němu ruku. „Tak to bude rovných jedenáct dolarů.“

Vytáhl peníze a hodil mi je na pult, jako by nemohl vystát ani představu, že mi je položí do ruky.

O co tomu klukovi sakra jde?

Byl to můj první týden v roli majitelky podniku, a tak jsem si dala záležet a zachovala klid. Schovala jsem peníze do kasy a šla

připravit nápoje. Začala jsem tím, že jsem oba kelímky naplnila horkou vodou. Zvedla jsem k němu pohled a zjistila, že mě sleduje. Čekala jsem, že se odvrátí, ale kdepak. Jen na mě zíral a tvářil se, že ten pohled nemůže vystát.

Tak proč se kruci nedívá někam jinam?

Zhluboka jsem se nadechla, podívala se zpátky dolů a dodělala nápoje v trapném tichu.

Se Saylor Woodsonovou jsme se skamarádily na vysoké škole. Věděla jsem, že její starší bratr Hayes chodil do stejné třídy jako Romeo. Můj bratr Slade mi vždycky říkal, že ta jejich partička je problémová, a tak jsem se od nich držela dál. Myslím, že když byli mladší, dokonce se na nějakou chvíli ocitli ve výchovném ústavu za nějaké krádeže a záškoláctví a takové věci. Ne že by Slade sám taky nenadělal dost problémů. Ale pak dva z těch kluků, o kterých mluvil, Kingston Pierce a Nash Heart, pracovali na rekonstrukci méj kavárny – a chovali se jako naprostí profíci. Nikdy toho přede mnou moc nenamluvili, ale byli celkem milí a odvedli dobrou práci.

Vlastně jsem neměla ponětí, proč má se mnou Romeo takový problém. Možná byl jen nervózní, protože nějaký slavný boxer, co ho byly plné noviny, teď na každém rohu vyřvával jeho jméno.

Ne že by mě zajímal sport.

Nezajímá.

Ale o tomhle mluvili fakt všichni.

„Hotovo. Já půjdu,“ ozvala se Peyton, když vyšla z kuchyně, a pak tam uviděla stát Romea a zarazila se.

„Díky za úklid. Uvidíme se zítra,“ koukla jsem se na ni, aby jí bylo jasné, že se právě nacházím uprostřed nanejdůležitější situace.

Věděla jsem, že se pak pokusí udělat tu situaci ještě o něco trapnější. To byla taková její specialitka.

Samozřejmě už se šourala k pokladně.

„Ty jsi Romeo Knight, ne?“

Jeho pohled pomalu přešel k ní. „Jo.“

„Á, pán je ukecanej,“ zasmála se. „Máš tělocvičnu hned vedle nás, ne, takže vy dva byste měli vymyslet nějaký speciál. Chápeš, všichni ti tví namakaní boxeři by u nás měli nějakou akci typu ‚Kup jedno, druhý dostaneš zdarma‘, ne?“ Podívala se z něj na mě a já zaúpěla, protože Peyton nikdy neuměla moc dobře odhadnout atmosféru v místnosti.

„Myslím, že to nebude nutný. Stejně každý ví, že tady jste. Jsi koneckonců Crawfordová, ne?“ Došel blíž, já jsem před něj postavila dva nápoje a probodla ho očima.

„Ále, takže ty víš, kdo jsem.“ Zkřížila jsem si paže na hrudi.

„Nikdy jsem neřek, že ne.“

Sebral kelímky z pultu a otočil se ke dveřím.

„No, nemusíš se tím trápit. Já bych do takové dohody s tebou stejně nešla,“ řekla jsem a v duchu si hned vynadala za hodně slabý return.

Strčil do dveří a ohlédl se na mě. „Nespavostí kvůli tomu nikdo trpět nebude. Věř mi.“

A normálně odešel.

Mlčky jsem zalapala po dechu, otočila se na Peyton a zavrtěla hlavou. „Co je to za debila?“

„Panebože. Ale je tak šíleně sexy! Ten obličej. To tělo. Ty vlasy. Vypadat takhle dobře by mělo být zakázaný!“

„Toho jsem si nevšimla. Měla jsem dost práce s posloucháním urážek. Co jsem tomu klukovi proboha udělala? Nechce si ode mě vzít ani pití zdarma, jaký jsem nabídla všem sousedům! Chová se, jako bych mu zavraždila příbuzného.“

„Jo, občas ho potkám a nikdy se nechová zrovna přívětivě, ale tohle bylo trochu moc. Taky by mě zajímalo, proč tě tak nesnáší.“

No tedy. Už jsem se bála, že začínám být paranoidní, ale Peyton si toho všimla taky.

„Netuším. Vždyť ho ani neznám.“

„No, tvoje rodina je v Magnolia Falls něco jako šlechta a na ty nechutně bohatý lidi prostě někdy žárlí. Naštěstí pro tebe jsi moje nejka a rozmazluješ mě, takže je mi to fuk.“ Zaklonila hlavu a rozesmála se.

„Byla jsem čtyři roky na škole. Vrátila jsem se domů, otevřela si podnik a každý den v něm pracuju. Bydlím v malém bytě nad kavárnou a snažím se o sebe postarat sama. A stejně mě někdo nesnáší jen proto, že moje rodina má peníze? Romeo Knight ať si jde ke všem čertům! Já ho taky nikdy nesoudila. O mým životě nemá ponětí. Dodneška jsme spolu ani nikdy nemluvili. A přitom měl na mě názor jasnej hned ve chvíli, kdy prošel téměř dveřma.“

„Máš pravdu. Je to blbec. Ale kruci, pěkněj blbec, což?“

„Je mi fuk, jak vypadá. Je to debil. To je důležitější, než jak vypadá. Kromě toho jsem si ničeho takovýho nevšimla.“

Doufala jsem, že se ode mě bude držet dál. Nepotřebovala jsem ve svojí kavárně jeho negativní energii. Otrásla jsem se, otočila se na Peyton a ta na můj poslední komentář zavyla smíchy.

„I kdybych měla zavázaný oči a pytel přes hlavu a svět přišel o slunce i o elektřinu, stejně bych poznala, jakej to je kus.“

„No a co. Popojedem dál. Dneska se nám zase dařilo. Je tu frmol a večer musím vyřídit ještě spoustu objednávek, protože nám zá soby docházejí dříve, než jsem čekala.“

„Jen se na ni podívejte, na šprtku. To tvoje nóbl vzdělání z tebe jen sálá.“ Rychle mě objala, chňapla pro jednu sušenku a zamávala mi na rozloučenou.

Poklidila jsem kavárnu a zamířila nahoru do bytu. Byl malý, s jedním pokojem, ale stejně jako svůj podnik jsem si ho vyladila

do posledního detailu a obojí jsem taky do poslední maličkosti milovala.

Můj děda i můj otec věčně mluvili o realitách. O tvrdé práci a taky o budování věcí od základů. Děda působil v politice, táta vlastnil investiční společnost, takže už odmalička jsem měla v hlavě pevně zakořeněnou silnou pracovní morálku. Jo, měla jsem výhodu jako málokdo, bohatý svěřenecký fond, a já ho pěknou část vzala a investovala do koupě a renovace téhle budovy, aby mi posloužila jako práce i jako domov. Byla to chytrá, bezpečná investice. K domu patřil ještě jeden komerční prostor vedle, ale co s ním, jsem se zatím nerozhodla. V Magnolia Falls šly nemovitosti dobře na odbyt, zvláště v centru. Říkala jsem si, že uvidím, jak se mi bude dařit, a podle toho podnik buď rozšířím, anebo vedlejší prostor pronajmu někomu dalšímu.

Moje matka byla zděšená, že bydlím v krcálku nad kavárnou, když mi rodiče nabízeli, že mi jako dárek k promoci pořídí pořádný byt nebo dům. Ale já jsem byla odhodlaná použít peníze ze svého fondu a nechat je, aby mi vydělávaly. Měla jsem pár kamarádek z bohatých rodin jako já, které trávily měsíce po promoci cestováním po Evropě, zatímco já jsem byla tady, renovovala tenhle barák a pracovala na svém byznys plánu.

Nikdy jsem nebyla žádná fiflena. Jasně, mám ráda pěkné oblečení a hezké věci, ale taky jsem byla zvyklá tvrdě makat. Na vysoké jsem pracovala na půl úvazku a líbilo se mi, že si sama vydělávám. Lidi si vždycky mysleli, že jsem všechno dostala zadarmo. Když mě přijali na jednu z nejprestižnějších univerzit v Kalifornii, poslouchala jsem donekonečna řeči o tom, jak určitě zatahal za nitky můj děda, aby mě tam dostal. Věděla jsem, že když se budu bránit a povím jim, že jsem celé čtyři roky dostávala plné akademické stipendium za vynikající výsledky, začnou pro změnu říkat, že jsem nafoukaná kráva. A tak jsem mlčela. Ale už

na střední jsem dělala jako mezek a na vysoké jsem v tom pokračovala.

Chtěla jsem si udělat jméno sama, bez pomoci své rodiny. Dokázat, že všechno, co mám, si zasloužím.

Moje rodina si toho taky užila dost a já jsem chtěla, aby na mě byli hrdí.

Otevřela jsem dveře svého malého domova a při pohledu dovnitř jsem se neubránila úsměvu. Podlahy v celém bytě byly z masivního dřeva. Malá bílá kuchyňská linka končila barevnou keramickou zástěnou, která jí dodávala charakter. Podařilo se mi sehnat nádhernou starodávnou světle modrou ledničku, která do malého prostoru dokonale zapadala. Uprostřed stál rustikální čtvercový kuchyňský ostrůvek krytý dřevěnou deskou, kde jsem většinou jedla, a v útulném obývacím pokoji vedle kuchyně jsem měla nádhernou bílou pohovku s polštářky a růžovou dekou přehozenou přes područku. Do oken jsem namontovala bílé římské rolety, aby místnost zůstala světlá a prosluněná, a v podobném stylu jsem zachovala i ložnici a koupelnu. Celý můj byt dýchal francouzskou venkovskou elegancí. Měl sedmdesát metrů a žádnou zahradu, ale byl můj. Padla jsem po zádech na gauč a slastně vzdychla. Srdcem jsem zůstávala holka z vesnice. Odjakživa. A jednoho dne jsem plánovala pořídit si vlastní ranč s koňmi, ale zatím jsem mohla jezdit jen na Teacup u rodičů a prarodičů. Takže momentální plán zněl zatnout zuby a tvrdě pracovat.

K oknům mého bytu se donesl smích z ulice. Opřela jsem se o kolena, vstala a šla vyhlédnout ven. Romeo vycházel ze svojí tělocvičny s malým klukem, co vypadal tak na pět šest let, a držel se za ruce. Kluk měl koženou bundu a vlásky ulízané dozadu a k muži vedle sebe vzhlížel obdivným pohledem. Romeo se usmíval od ucha k uchu a při pohledu na něj se mi zatajil dech.

Fakt je to nádhernej chlap, i když se chová jako kretén.

A rozhodně se uměl usmívat, pokud tedy člověka ve své blízkosti snášel líp než mě. Přemýšlela jsem, jestli je ten kluk jeho. Možné by to bylo. Mně bylo dvaadvacet a byla jsem si celkem jistá, že Romeo je o rok nebo dva starší, takže klidně mohl mít rodinu, o které jsem nevěděla.

Otočila jsem se a žuchla zpátky na gauč. Vtom mi na telefonu zavibrovala zpráva od mého bratra.

Slade: Čau, ségra. Chybíš mi. Jsem zpátky ve městě, ale našim bych to zatím neříkal. Nezajdem na večeri?

Pohládila jsem prsty displej a zvlhly mi oči. Slade byl vždycky můj nejlepší kamarád – dokud jím nepřestal být. Dokud se absolutně nezměnil. A mně se po něm tak strašně stýskalo. Ale po několika pobytech na odvykačce jsem si přestala dělat naděje... nebo jsem se o to aspoň snažila. Po posledním incidentu v našem domě, to bylo před rokem, nad ním rodiče definitivně zlomili hůl. Ale můj děda dál platil odvykačku a stejně jako já pořád věřil, že i když se třeba nedozvíme, jak to s ním doopravdy je, nikdy se nepřestane snažit Sladovi pomoci. Protože jakmile to s ním vzdáme my, vzdá to se sebou on sám.

Já: Čau! Jasně. Moc ráda tě uvidím. Sejdeme se ve Zlatý huse?

Zlatá husa byla malá restaurace ve městě, kam jsme chodili už od dětství. Oba jsme milovali tamní mléčné koktejly a hranolky.

Slade: Nechci, aby máma a táta věděli, že jsem tady. Ale chtěl bych vidět tvůj novej podnik. Kavárnu i byt. Proto jsem přijel na víkend domů. Jsem na tebe pyšnej! Co si něco objednat?

Otřela jsem slzu, která mi stékala po tváři.

Naděje je nanejvýš riskantní emoce, když máte co do činění se závislostí. Během těch roků jsem svého bratra mockrát oplakala, ale vždycky tu a tam jsem ho mohla zahlédnout v jeho opravdovosti a za to jsem byla vděčná.

A teď to vypadalo, že bych ho mohla zahlédnout znova.

Já: Moc ráda. Tak za chvíli!

ROMEO

„KRUCI. JE TO PLEJTVÁNÍ TVÝM TALENTEM, když trénuješ s lidma jako já, a ty to dobře víš,“ prohlásil Sergio, zatímco jsem se pohyboval okolo něj a rukou ho povzbuzoval k dalším úderům. „Ty patříš do ringu s tím šaškem, co o tobě nemůže přestat žvanit, Romeo.“

„Soustřeď se,“ napomenul jsem ho.

Vystřelil pravej hák, kterému jsem se snadno vyhnul, párkrát jsem po něm praštil a doufal, že ho tím naštvu dost na to, abych v něm zapálil oheň. Za pár týdnů měl mít zápas, a přitom byl línej a flákal se.

„Potřebuju pauzu,“ řekl, opřel se rukama o kolena a popadal dech.

„Sergio, jestli nezačneš trošku makat, budeš mít v ringu velký problémy.“

„Já vím. Tak zase zítra, dobře?“ Zhltnul trochu vody, zvedl provazy a odešel z ringu.

Zavrtěl jsem hlavou. Já věděl, jak se trénuje na zápas. Jak se připravit a jak vyhrát. Jestli Sergio pořádně nepřidá, dostane pěkně přes hubu.

Další hodinu jsem strávil tím, že jsem se snažil usmířit dva boxery, co se hádali, a chvíli trénoval se slibným bojovníkem Garciou. Pak jsem odešel do kanclu ještě chvíli papírovat, než to pro dnešek odpískám.

Podíval jsem se na mobil a našel na něm záplavu textovek. To není nikdy dobrý.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nejsladší výhra.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.